

## ΒΙΩΤΙΚΗ ΤΙΣ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ.

### ΤΟ ΠΑΘΟΣ.

Ὁ βίος εἶνε ὡσεὶ ἔλξις τις, σκοτοδινίσις, πτώσις ἀρχίζομεν ὡς τυφλοὶ τὸ στάδιον ἡμῶν πρὸς τι ἀόριστον, ἄγνωστον βαίνοντες σημεῖον εἶνε αὐτὸ ἢ πρόδοσις, ἢ πλήρωσις τῶν πόθων μᾶς, ἢ ἢ καταισχύνη, ἢ ἀποτυχία, ἀγνωσόμεν' καθ' ὁδὸν ἐνίοτε φοβοῦμεθα, διαστάζομεν, σταματιῶμεν καὶ πάλιν ὅμως προχωροῦμεν ἐνίοτε κώλυμά τι ἀπενθαρρύνει ἡμᾶς· ἐνίοτε πάθος τι παρασύρει φέρει αὐτὸ εἰς σημεῖόν τι πέραν αὐτοῦ εἶνε κρημνός· στῆθι, ἄφρων ὀνητὲ, σκέφθητι! ἀλλὰ δὲν κρατούμεθα τὸ χεῖλος ἐκεῖνο τοῦ βαράθρου ἔχει μοιραίαν τινα ἔλξιν, εἰς ἣν δέον νὰ ὑποκύψωμεν ἢ σκοτοδίνη δὲν σώζει τῆς πτώσεως, ἀλλ' ἔλκει πρὸς αὐτὴν καὶ καταπίπτομεν...

Ἡ οἰκουμένη εἶνε σκηνή, εἶπεν ὁ Σακκασπῆρος, καὶ οἱ ὀνητοὶ ὑποκριταί· ἃς ἐγείρωμεν μικρὸν τὴν αὐλαίαν, ἃς ἴδωμεν ὑπάρχει ἴσως αὐτοῦ ἀλήθειά τις, διδασκαλία τις.

Πρὸ ἡμῶν παρίσταται θελκτικὴ σκηνὴ ζεφύρου πνοαὶ τὰ φύλλα ὀωπεύουσιν ἢ Προποντίς ἠρέμως φλοισβίζουσα τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν Πριγκήπου ἀσπάζεται· τὸ σέλας τοῦ ἀνεφέλου ἐκεῖνου οὐρανοῦ τῶν θαλασσιῶν ρητίδων χρυσοὶ τὴν ἐπιράνειαν· οἱ κώδωνες τοῦ ἀγρίου Δημητρίου χρωπῶς δονοῦνται· ἅ! εἶνε νύμφη καὶ νυμφίος ὀδηγούμενος εἰς τὸν ἱερὸν βωμὸν ὅμως τὸν ὑμναῖον αὐτῶν ὁ ἱερεὺς τοῦ κυρίου καθαγιάσει· εὐδαῖμον στιγμὴ, τίς οἶδεν ὅμως ὀποῖον μέλλον σκοτεινὸν συμπαρασύρει· τίς οἶδεν ἂν ὡς λάμπων ἀστὴρ κρημνῶν δὲν φέρεις ὀπίσω σου ὀμίχλας καὶ νέφη. Εὐλόγει, ἱερεῦ, ἐκ καρδίας τοὺς γάμους τούτους, δαψίλευε τὰς εὐχὰς σου εἰς τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ Εὐτέρπην καὶ Καλλιάν· εὐχου, εὐχου, διότι φοβοῦμαι τὸ μέλλον τῆς πολλῆς εὐτυχίας, φοβοῦμαι τὸ μέλλον τῶν θερμῶν τούτων καρδιῶν, ἃς ἔρω, πλοῦτος, γονεῖς συνέδεσαν εἰς τὸν ἀδιάρρηκτότερον δεσμὸν.

Μάντι κακῶν, συγγραφεὺ κακώτροπε, ἀναρωνεῖς, θελκτικὴ ἀναγνωστρία, ἀγαθὲ ἀναγνωστὰ· ἀλλ' ἐγὼ φοβοῦμαι τὴν εὐτυχεῖαν, μέφοβίζει ἢ τῶν ἡμερῶν ἀλληλουχία ἢ μεγάλη εὐτυχία ποσάντις δὲν ἐπέ-